Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Реклямаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на четверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 170. Середа 31 Липня (12 Серпня) 1891. Рôкъ I.

Нашѣ Панславісты.

Пôдъ такимъ заголовкомъ помѣстала вѣденьска „Allgem. Ztg." статью походячу — якъ каже вôдъ одного высоко поважаного політика австрійского, котрый однакожь стоить зъ далека вôдъ борбы партійнои. Въ статьи тôй есть бесѣда головно про панславізмъ, про Молодочеховъ, а зъ погляду, якій авторъ высказує о молодоческомъ панславізмѣ, можна бы догадуватись, що коли вôнъ не есть Чехъ, то бодай дуже добре обзнакомленый зъ ческими вôдносинами. Статья та есть и для насъ цѣкава хочь бы лишь длятого, що въ нѣй згадуєсь — хочь, правда, лишь мимоходомъ — и про рускихъ москвофіловъ. Авторъ каже такъ:

„Въ виду того, що нема кôнця торжествамъ въ Празѣ, на котрыхъ братають ся Славяне, есть вже найвысшій часъ поставити собѣ питанє, чи тѣ торжества дѣйстно — якъ то доказує часть нѣмецкои пресы — небезпечнѣ для державы, бо крыють въ собѣ здраду державы, або чи то обжаловуванє не походить лишь зъ слѣпои и безвзглядной ненависти партійнои.

„Що се послѣдне не есть неможливе, повиннѣ бы у Вѣдни найлѣпше знати: тажь такъ невинне торжество, якъ торжество нѣмецкихъ стрѣльцѣвъ, котре торôкъ святковано у Вѣдни, дало славяньскимъ, особливо же ческимъ ґазетамъ нагоду обжаловувати австрійскихъ Нѣмцѣвъ, о котрыхъ льояльности певно нѣхто не буде сумнѣвати ся, просто таки о зраду державы. Певно, хто вѣтеръ сѣє буде збирати бурю и такъ стало ся, що теперь на вôдворотъ братанє славянъ такъ само поясняють. Але намъ, що привыкли дивитись на кожде політичне зъявище въ нашôй многоязыковôй вôтчинѣ безъ всякого національного упередженя и такъ о нѣмъ судити, не може припадати до смаку той способъ партійнои тактики; нашимъ обовязкомъ слѣдити обєктивно за тыми зъявищами и выдати о ныхъ безсторонный судъ.

Зберѣмъ же всѣ доказы — каже авторъ сеи статьѣ — якѣ ставляють противъ Чеховъ за ихъ нельояльнôсть и ворожôсть для державы. Чехи роблять выставу своеи народнои працѣ и спрошують на ню всѣ цивілізованѣ народы, а въ першôмъ рядѣ братôвъ Славянъ. Приходять отже: Сербы и Болгаре, Россіяне и Поляки, Хорваты и Русины; ихъ витають тамъ зъ одушевленємъ, але — отъ и то велике але! Тамъ говорять больше о політицѣ якъ о промыслѣ, при шампанѣ пôдносять тоасти на солѣдарнôсть славяньску и. на погибель Германамъ, що цѣлый свѣтъ заливають. Ба, органъ молодоческій пôдносить навѣть зовсѣмъ отверто прапоръ панславізму.

Спытайможь теперь, яке практичне значѣнє має панславізмъ въ Чехахъ, та якъ бы вôнъ показавъ ся въ практицѣ? О тôмъ мовчать всѣ тѣ ґазеты, що денунціюють Чеховъ яко зрадниковъ державы. Алежь чого хоче той ческій панславізмъ? Чи може єго исповѣдники хотять при добрôй нагодѣ вложити корону св. Вячеслава на голову володѣтеля всеи Россіи? Того чей, думаемо не повиненъ бы нѣхто розумный въ Австріи думати, бо вже оденъ поглядъ на карту переконає о безосновности такои идеѣ. Коли такій закидъ роблять Поляки горстцѣ москвофільскихъ Русиновъ, то може ще и есть якась причина до того, алежь ґеографічне и політичне положенє Галичины бодай дозваляє припускати можнôсть такого поступованя. Такъ само и дако-руменьска идея въ Австро-Угорщинѣ мала бы въ тôмъ значѣнью якесь оправданє. Алежь бо якъ разъ Чехамъ приписують найбôльше то вороже змаганє противъ державы. Се дасть ся тымъ пояснити, що Чехи умысно самѣ стягають на себе таке пôдозрѣнє, ихъ проводирѣ хотять того, щобы ихъ о то пôдозрѣвано. Въ вѣчнôй борбѣ нѣмецкого елементу зъ славяньскимъ въ Чехахъ не перебирає жадна сторона въ средствахъ до борбы противъ свого противника. Такимъ же средствомъ есть и панславізмъ. Молодоческіи проводирѣ видять, що они можуть лишь то осягнути въ борбѣ зъ Нѣмцями, що дозволить имъ ихъ число и народна сила, отже ихъ справедливѣ жаданя. Але то за мало для ихъ національного шовінізму и они хотѣли бы другу народнôсть въ краю здушити а що не мають до того силы, то выдумали собѣ штучну и пôднесли прапоръ панславізму: хотять зробити ся страшными. Они такъ кажуть: коли мы своимъ панславізмомъ будемо робити богато крику, то насъ перепудять ся у Вѣдни и дадуть намъ чого схочемо, а коли таки ще и дуже налякають ся, то мы зъѣмо всѣхъ Нѣмцѣвъ.

Отъ и въ тôмъ лежить весь панславізмъ въ Празѣ, тымъ поясняєсь, длячого Молодочехи такъ спокôйно приймають закиды зрады; то вода на ихъ млынъ! На жаль нѣмецка праса — може и не безъ намѣреня не звертає на то уваги и робить заразъ зъ вôдзыву кождого ческого загорѣльця велику політичну подѣю. Всѣ забувають, що панславѣстичный рухъ немає нѣякои аналоґіи зъ сполученємъ Нѣмеччины. Тутъ нема анѣ спôльности мовы и звычаѣвъ, нема рôвности культуры и историчного управненя, а крôмъ того есть ще и глубока ненависть поодинокихъ племенъ. Лишь поступуванє нѣмецко-національныхъ шовіністовъ довело до того, що Молодочехамъ удає ся представляти ся небезпечными, бо за ними стоять міліоны Славянъ. Чи имъ та хитрôсть поможе, сумнѣваемо ся.

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВЕСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше.)

Причиняє ся до того и парованє водъ, що въ Арканзасъ вкрывають якъ болота, малѣ озера и потоки цѣлый край и збôльшають ся на весну, коли въ далекихъ горахъ тане снѣгъ. Цѣла долинка розвогла и змѣнила ся помалу въ велику саджавку. Люде мокли по цѣлыхъ дняхъ и тому зачали хорувати. Декотрѣ знову покинули слободу и хотѣли достати ся до Клерсвіль, але небавомъ вернули зъ вѣсткою, що рѣка зôбрала и що въ жаденъ способъ не можна єи переѣхати. Положенє ставало страшне, бо вôдъ приѣзду поселенцѣвъ кôнчивъ ся вже мѣсяць, засобы поживы могли вычерпатись, а о новыхъ зъ Клерсвіль не можна було й думати. Лише Лаврови и Мариси не грозивъ голодъ такъ, якъ иншимъ, бо сильна рука Черного Орлика дбала о нихъ. Що дня рано приносивъ имъ звѣрину, котру або стрѣлявъ або ловивъ силками. На стѣнѣ дому, на котрôй лежавъ Лавро, поставивъ Орликъ свôй наметъ, щобы забезпечити старого и Марисю вôдъ дощу. Треба було приняти тую єго помôчь, зъ котрою майже самъ накидавъ ся, и зъобовязати ся до вдячности, бо заплаты не хотѣвъ брати, а лише жадавъ руки Марисѣ.

— Чи то я одна въ свѣтѣ? — выпрошувала ся дѣвчина. — Иди, пошукай собѣ иншои, бо и я люблю кого иншого.

Але Орликъ вôдповѣдавъ ѣй:

— Хочь бы я и на край свѣта сходивъ, другои такои не найду. Ты менѣ одна на свѣтѣ и мусишь бути моєю. Що зробишь, якъ тобѣ старый помре? Прийдешь до мене, прийдешь сама, а я тебе возьму, якъ вовкъ ягня, занесу въ лѣсы, але не пожеру. Ты моя, єдина! Хто менѣ тебе вôдбере? Кого я ту бою ся? Най приѣде твôй Ивась; я хочу того!

Що до Лавра, то Орликъ мабуть правду казавъ. Старый нездужавъ щоразъ больше, часами достававъ горячку, говоривъ о своихъ грѣхахъ, о Липиницяхъ и о тôмъ, що вже Богъ не позволить єму ихъ побачити. Марися заливала ся слезами и надъ нимъ и надъ собою. Се, що Орликъ обѣцявъ ѣй, що и до Липинецъ зъ нею готовъ вернути, якъ лишь приречe бути єго жѣнкою, було для неи радше горечію, якъ потѣхою. Вернути до Липинецъ, де бувъ Ивась, и вернути чужою, за нѣщо въ свѣтѣ! Радше ту померти пôдъ першимъ лѣпшимъ деревомъ. Думала, що такъ помре.

Тымчасомъ новый допустъ мавъ спасти на слободу.

Дощь льявъ щоразъ бôльшій. Въ одну тиху нôчь, коли Орликъ пôшовъ якъ звычайно до бору, розлягъ ся въ таборѣ проймаючій крикъ: „Вода! вода!" Коли люде протерли зô сну очи, побачили въ темнотѣ, якъ далеко окомъ засягнути, одну бѣлу площу, що плюскала пôдъ дощемъ и хиталась вôдъ вѣтру. Притемняне свѣтло ночи блищало сталево на заломахъ и морщинахъ филь. Вôдъ берега, де сторчали пняки и вôдъ спаленого лѣса чути було шумъ и булькотанє новыхъ филь, що плыли дуже скоро. Крикъ повставъ въ цѣлôмъ таборѣ. Жѣнки и дѣти почали ховатись на возы, мужчины бѣгли, що силы стало, на заходну сторону долинки, де дерева не були вытятѣ. Вода доходила имъ ледви до колѣнъ, але скоро пôдносилась. Шумъ вôдъ стороны лѣса побôльшавъ ся и мѣшавъ зъ криками тревоги, зъ накликуванємъ особъ и просьбами о ратунокъ. Небавомъ бôльшѣ звѣрята почали цофати ся передъ напоромъ филь зъ мѣсця на мѣсце. Знати було, що сила струѣ збôльшає ся. Вôвцѣ сплыли на воду и жалôбно бечали, якъ бы взывали на помôчь, поки не щезли, несенѣ въ сторону деревъ. Дощь ллявъ, якъ зъ цебра и кожда хвиля ставала щоразъ страшнѣйшою. Далекій шумъ змѣнивъ ся въ величезный га-

Вôдповѣдь проф. Шухевича „Галицкôй Руси“.

Хто бы то бувъ подумавъ, що таку зовсѣмъ неполітичну справу, якъ була прогулька руского спѣвацкого товариства „Боянъ“, выкористають москвофілы на то, щобы мѣжъ Русинами робити сварку и колотнечу?! Але мусимо заразъ поправити ся: хибажь того не можна було сподѣвати ся? Тажь москвофілы нашѣ всюды пхають ся, лѣзуть всюды лишь на то, щобы шкодити рускому народови; они выкористають и найневиннѣйшу справу для своеи цѣли, а коли вже таки зовсѣмъ немають нѣякои нагоды вести свое погубне дѣло, то самѣ таки дають починъ до колотнечѣ. Такъ то стало ся и зъ прогулькою „Бояна“ до Чехъ. Самѣ они выкликували на тôй прогульцѣ роздоръ и сварки, а теперь ще ґвалтують въ своѣмъ орґанѣ, въ москвофільскôй „Галицкôй Руси“. Таке поступованє сталось причиною, що голова товариства „Боянъ“ проф. Володимиръ Шухевичь, видѣвъ ся спонуканымъ дати на всѣ тѣ клеваты, помѣщуванѣ въ „Галицкôй Руси“, таку вôдповѣдь:

На деякѣ кореспонденціи зъ Вѣдня, помѣщенѣ въ „Галицкôй Руси“, а дотыкаючѣ „Львôвского Бояна“, вôдповѣдаю:

Участники прогульки до Праги зôбрались дня 17 н. ст. липня въ сали „Народного Дому“, де на заявленє мое, що выдѣлъ „Львôвского Бояна“ бере въ комплетѣ удѣлъ въ тôй прогульцѣ и оголошуе себе вôдъ сеи хвилѣ за постôйно функціонуючу, рѣшено однодушно, щобы всюда, де „Львôвскій Боянъ“ яко такій выступае, репрезентувавъ его выдѣлъ, а если бы хто при тôй нагодѣ яку небудь бесѣду хотѣвъ выголосити, щобы змѣсть еи подавъ выдѣлови и доперва за его дозволомъ выголосивъ.

Изъ карности и послуху повысшôй ухвалѣ, выломивъ ся першій и одинокій членъ „Академического Кружка“ господинъ В. (мабуть Верґунъ — Ред.) Дѣялось се въ Неханичахъ, въ парку ґр. Гарраха. Пôдчасъ, коли участники, оглядаючи замокъ и его старинности, зôйшли потôмъ до парку на снѣданє, зôбравъ госп. В. кôлькохъ молодыхъ Чехôвъ въ осôбный кружокъ и тоаставъ тамъ по свому. Не входжу въ те, що г. В. говоривъ, — може бути, що вôнъ сповѣдавъ ся тамъ зъ своеи пристрастнои любови до якои красавицѣ, але позаякъ дѣялось се на мѣсци, де „Львôвскій Боянъ“ офіціяльно бувъ витаный — я заразъ закинувъ г. В., не входячи въ змѣстъ его рѣчи, що се не мѣсце, де бы ему було вôльно „сепаратистично“ выступати и промовы якѣ небудь держати.

На другій день заявивъ я г. В., що наколи-бъ вôнъ поваживъ ся на мѣсци, де буде „Львôвскій Боянъ“ репрезентованый выдѣломъ, ще яку небудь рѣчь публично вести, я его, для пошанованя однодушнои ухвалы, яка запала 17 н. ст. липня въ сали „Народного Дому“ засуспендую зъ члена товариства „Львôвскій Боянъ“. И вôдъ того часу не мавъ я причины нѣ разу анѣ зъ г. В., анѣ зъ нѣкого другого бути невдоволенымъ за якѣ небудь „сепаратистичнѣ“ поступки. Тутъ мушу рѣшучо заперечити, мовъ бы то я — якъ сказано въ ч. 85 „Галицкой Руси“ — „угрожалъ исключенiемъ нѣкоторымъ нашимъ людямъ“, — бо се дотыкало одного однѣського спомагаючого члена товариства „Львôвскій Боянъ“, господина В.

Дальше сказано въ тôй-же „Галицкой Руси“, що: „ихъ корифеи (авторъ думае очевидно о членахъ выдѣлу „Бояна“, бо лишь тѣ забирали слово) имѣли полную свободу слова“. Оно вправдѣ такъ було, бо були до того уповажненѣ однодушною ухвалою зборy учасниковъ. Якѣ-жь були нашѣ промовы, чи принесли честь народови и товариству, — се усудили вже участники подорожи, осудивъ народъ ческій, осудивъ и нашъ народъ, осудить и історія, а що они не були по думцѣ дописувателя и може кôлькохъ его потаемныхъ адгерентôвъ, се намъ байдуже!

Такожь вказано въ тôй дописи на мнимѣ „безпастанни прошенія и мольбы, заносимыи къ Чехамъ, щобы они не называли нашихъ „пановъ“ *русскими* лишь *русинами* и пр.“ — Се просто неправда. Всѣ часописи ческѣ называли насъ, заким мы ще приѣхали въ Прагу, "rusinski narod" "Ruthenen", — однѣ Narodni listy лише — „Russove“. Тожь коли прийшли до мене справоздавцѣ ческихъ часописей зъ тымъ, щобы я подавъ змѣсть своеи рѣчи, высказанои у вôдповѣдь на повитанє на выставѣ, спытавъ я: чому однѣ зъ нихъ называють насъ "Rusini", а другѣ "Ryssove"? На се дôставъ я у вôдповѣдь, що хочь Narodni Listy пишуть "Russove", все таки они не уважають насъ за одно зъ Велико-россами, а за окремый народъ, якъ вôдъ московского такъ и вôдъ польского, — а при тôй нагодѣ дôставъ ся менѣ навѣть малый докôръ словами: „Не думайте, що мы не слѣдимо за розвоемъ Вашого народу зарôвно якъ и прочихъ славянськихъ“. И справдѣ, я и всѣ, що читали те, що писали Narodni Listy на наше повитанє на выставѣ, мусимо мати те пересвѣдченє, що вôдповѣдь повысша була правдива. Narodni Listy стали насъ вôдъ тои хвилѣ, зарôвно якъ и всѣ иншѣ ческѣ часописи, называти: rusinski narod.

Впрочôмъ мушу прилюдно заявити, що я щасливый зъ того, що своимъ поясненемъ усунувъ навѣтъ тѣнь пôдозрѣня, мовъ бы то приѣхали до Праги не „Русины“ а якiсь „русскіе“, за котрыхъ насъ де хто хотѣвъ бы бувъ уважати. Се я уважаю собѣ за превелику заслугу и зъ того я гордый—вразъ изъ участниками нашои подорожи, — на те пôдписуюсь публично повнымъ именемъ, — якъ рôвножь вôльно се вчинити тымъ участникамъ, котрѣ того мого заявленя встыдають ся.

Въ тôй-же дописи закидуе кореспондентъ менѣ, що я дозвалявъ на таки рѣчи, якъ була рѣчь п. Тита Ревaковича у Вѣдни. Дотычно того, скажу, що въ Münchener Löwenbrei" зôбрались мы на вечерю зовсѣмъ не офіціяльно а приватно, тутъ не ґаздувавъ „Боянъ“, тутъ вôльно було говорити, що кому сподобалось, за се „Боанъ“ одвѣчальности не бравъ. Впрочôмъ я мушу тутъ именемъ „Львôвского Бояна“ заявити, що тôй цѣлкомъ солідаризуе ся зъ словами п. Ревaковича: „Pereant запроданцѣ!“ Чого Васъ, господине кореспонденте, тѣ слова такъ вразили? Чи они Васъ дôткнули? Мене анѣ жадного участника нашои прогульки нѣ!

Дальше бачу зъ тои кореспонденціи, що Вамъ, господине дописувателю до „Гал. Руси“, не подобалась пѣсня „Ще не вмерла Украина“. Чомужь Вы, коли „Вашихъ“ — якъ пишете — „было больше“ и „Боянъ нуждалъ ся въ силахъ вашои партіи“, чому Вы и тѣ силы не заинтонували що иншого? Тажь „Боянъ“ спѣвавъ кожду пѣсню, яку хто заинтонувавъ! Для „Боянистôвъ“ кожда руска пѣсня красна, солодка, своя, — суть помѣжь нами, и я до нихъ належу, такѣ, для котрыхъ пѣсня „Ще не вмерла Украина“ есть имномъ народнымъ, мы еи спѣваемо всюда. Котражь Ваша, господине дописувателю, пѣсня народна? Що Вашимъ имномъ? У Васъ мабуть его нема! А може й е, та безъ арiи?!

Надто мушу Вамъ, господине дописувателю, заявити, що у насъ въ „Боянѣ Львôвскомъ“ нема людей анѣ Вашои анѣ нашои партіи, — мы всѣ зъєдинились на те, щобы плекати пѣсню руску, зъ тою цѣлiю выѣхали мы въ Прагу, и повернули вôдтамъ. А хочь по дорозѣ люде завистнѣ нашôй солідарности и сердечности, старали ся декого зъ членôвъ нашихъ наклонити до уступленя зъ „Бояна“, — я передсвѣченый, що на вôзванє выдѣлу „Львôвского Бояна“ всѣ дѣйстнѣ члены того товариства стануть якъ и до теперь пôдъ прапоромъ товариства и дальше плекати будуть рôдну музику и пѣсню. Се говорю зъ пересвѣдченя, бо знаю, що члены „Бояна“, люде идеѣ и характеру, котрѣ не дадуть ся вôдвести вôдъ своеи задачѣ нѣякими колотнечами поза-товарискими анѣ аґітаціями антитоварискими.

Якъ неофіціяльною була наша вечеря въ

мôръ и гукъ скаженыхъ филь. Воды почали дрожати пôдъ ихъ ударомъ. Знати було, що се не звычайна злива дощева, але що рѣка Арканзасъ и всѣ еи доплывы мусѣли выляти. Була то повѣнь, дерева вырывало зъ корѣнемъ, лѣсы ломило, страхъ елементы розпутались, темнота, смерть.

Оденъ зъ возôвъ, що стоявъ найблизше коло спаленого лѣса, перевернувъ ся. На крикъ роспуки замкненыхъ въ возѣ жѣнокъ: „Ратуйте!“, кинулось кôлька темныхъ постатей мужескихъ зъ деревъ, але филя пôрвала ратуючихъ, покрутила ними и понесла въ лѣсъ на зґубу. На иншихъ возахъ повызазили люде на полотнянѣ дахи. Щоразъ бôльшій дощь шумѣвъ, щоразъ бôльша темнота падала на замрачену луку. Часомъ яка балька зъ причѣпленымъ чоловѣкомъ промайнула, кидана въ гору и въ дôлъ, часомъ темна стать звѣрины або чоловѣка, часомъ рука вынирнула зъ воды и тонула въ нѣй на вѣки.

Скаженый гукъ воды щоразъ збôльшавъ ся и все заглушавъ: и рыки потопаючихъ звѣрятъ и крики: „Исусе! Исусе! Марія!“ На луцѣ поробились виры и крутѣжи, возы щезали...

А Лавро и Марися? Та стѣна дому, на котрôй старый хлопъ лежавъ слабый пôдъ Орликовымъ наметомъ, уратовала ихъ на хвилю, бо сплила на воду, якъ поромъ. Филя обкрутила еи довкола цѣлои долины и понесла въ сторону лѣса, тамъ ударила нею о дерево одно, друге и, зôпхавши вкôнци въ корыто рѣки, понесла въ даль и темноту. Дѣвчина, що клячала коло старого батька, пôднесла руки до неба и взывала его на ратунокъ, але вôдповѣдали ѣй лише удары филѣ дощевои, котрою вѣтеръ гонивъ... Наметъ зôрвало, а и самъ поромъ мôгъ що хвилѣ розбити ся, бо и передъ нимъ и за нимъ плили пнѣ повырываныхъ деревъ, що могли его згнести або пôдважити...

Вкôнци впавъ поромъ межи галузе якогось дерева, котрого лише вершокъ було видко зъ воды, але въ тôй самôй хвили зъ того вершка роздавъ ся голосъ людскій:

— Лови карабінъ и перейдѣть на другій бôкъ, щобы поромъ не перехиливъ ся, коли зôскочу...

Ледви обое зъ Лавромъ се учинили, зôскочила якась стать зъ галузя на поромъ. Бувъ то Орликъ.

— Марисю, — вôдзôвавъ ся — казавъ я тобѣ, що не покину тебе и — бачишь — не покидаю. Ей Богу! Я васъ и зъ сеи повѣни выведу.

Топôрцемъ, що мавъ при собѣ, утявъ просту галузь зъ дерева, обтесавъ еи въ однôй хвили, потôмъ выпхавъ поромъ зъ галузя и зачамъ веслувати.

Выдôставшись на властиве корыто потока ишли скоро, якъ блыскавиця, куды? — не знали, але плыли. Орликъ вôдъ часу до часу вôдпихавъ пнѣ або звертавъ поромомъ въ иншій бôкъ, щобы оминути стояче дерево. Здавало ся, що величезна его сила подвоюесь. Око его мимо темноты вôдкрывало кожду небезпечнôсть. Минала година за годиною. Кождый иншій бувъ бы упавъ зъ утомы, а по нѣмъ утомы не було й видко. Надъ самымъ раномъ выдôстали ся зъ лѣсôвъ, бо жадного вже вершка дерева не було видко на видокрузѣ. За тецѣла околиця выглядала якъ одно море. Страшна жовта и спѣнена вода крутилась и котила ся зъ рыкомъ по пустыхъ просторахъ. Тымчасомъ свитало щоразъ бôльше. Побачивши, що близько нема жадного пня, перестав Орликъ на хвилю веслувати и зверпувъ ся до Марисѣ:

— Теперъ ты моя, бо я тебе вôдъ смерти спасъ.

Голова его була вôдкрыта, а лице мокре и румяне вôдъ утомы, загрѣте борбою зъ повенею, мало такій выразъ силы, що Марися по разъ першій не смѣла ему вôдповѣсти, що кому иншому шлюбовала.

— Марисю, — сказавъ хлопець лагôдно, — Марисю сердечна!

— Куды пливемъ? — спытала она, щобы змѣнити розмову.

— Куды? — байка, кобы лишь зъ тобою... мила...

(Дальше буде.)

Münchener Löwenbrei, такимъ самымъ бувъ и комерсъ на Türkenschanze — и те, що дѣялось въ кофересторанѣ, куды „Буковина“ пôйшла зъ кôлькома адгерентами. Що тамъ вело ся, що тамъ склало ся, за се анѣ я, анѣ выдѣлъ „Бояна“ не вôдповѣдає. На одно лише, що мене, а взглядно выдѣлъ „Львôвского Бояна“ изъ стороны госп. дра Алексевича трафило, и що мимо публичного мого на комерсѣ запереченя, кореспондентъ „Гал. Руси“ менѣ закинувъ, мушу вôдповѣсти. Дотыкає се закиду, чому „Львôвскій Боянъ“ не вôзвавъ „Буковины“ до повитаня себе у Вѣдни. Отже заявляю ще разъ прилюдно, що анѣ я, анѣ „Львôвскій Боянъ“ нѣкого о те не просивъ и не взывавъ, тôлько академикъ п. Партицкій самъ, заразъ по першôмъ оголошеню прогульки нашои, въ имени „Січи“ зголосивъ ся до услугъ намъ — товариство „Буковина“ сего не зробило. — та що я доперва на тую пропозицію „Січи“ вôднѣсъ ся до неи зъ Праги телеграфічно. На се маю акты заосмотрени печатью почтовою. Зъ сего мавъ я и кождый зъ насъ право вносити, що „Буковина“ нашу прогульку, мимо довшихъ и численныхъ вôдозвъ, просто иґнорувала та що тая прогулька була зарôвно „Буковинѣ“ якъ и другимъ славяньскимъ товариствамъ вѣденьскимъ, кромѣ рускои „Сѣчи“, байдужною. У мене доказы въ руцѣ, що скоро ческій товариства спѣвацкй и другй довѣдались о нашôй намѣреной прогульцѣ до Праги, самй свою услужность жертвували, — якъ ведесь межь людьми и товариствами. Такъ зробила и вѣденьска „Січь“ и за се най буде ѣй прилюдна подяка!

В. Шухевичъ, голова товариства „Львôвскій Боянъ“ и провôдникъ прогульки до Праги.

Переглядъ політичный.

О скликаню соймôвъ краєвыхъ нема доси нѣякои позитивнои вѣсти. Декотрй ґазеты, а межи ними такожь и вѣденьскй подають поголоску, що соймы будуть скликанй ажь въ грудни и сесія потягне ся досыть довго, бо ажь до лютого а зъ кôнцемъ лютого буде скликана Рада державна. Чи такъ буде чи нѣ, того годѣ нинѣ сказати, бо правительство не порѣшило доси нѣчого въ сѣй справѣ.

Маршалкомъ краєвымъ въ Краинѣ именованый пос. до сойму Краиньского Отто Деттеля. Новый маршалокъ належить якъ и єго попередникъ покôйный Поклюкаръ до старословеньскои партіи. Заступникомъ маршалка єсть нѣмецкій лібералъ Апфальтернъ.

Вел. кн. Алексѣй ѣдучи до Віші мавъ поступити и до Парижа, де єму хотѣли зробити велике принятє. Вчера отже дожидали єго на дворци достойники француски, персоналъ россійскои амбасады и тысячѣ людей. Тымчасомъ вел. князь не приѣхавъ. Що стало ся, не знати. Навѣть россійска амбасада не знає причины, для чого вôнъ не приѣхавъ. Фактъ сей поясняють собѣ тымъ, що вел. князь хоче приѣхати въ такъ великôмъ инкоґніто, щобы навѣть амбасада россійска нѣчого не знала о єго приѣздѣ. Въ добре поинформованыхъ кругахъ кажуть, що вел. князь хотѣвъ тымъ догодити обомъ правительствамъ. Французске правительство глядить не безъ занепокоєня на то, що руссофільскй демонстраціи прибрали бôльшй розмѣры якъ то єму на руку и оно хотѣло бы теперь ихъ трохи ослабити. Може такожь бути, що вел. князь дôставъ въ послѣднôй хвили знакъ зъ Петербурга, щобы оминавъ всякй демонстраціи въ Парижи.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. Рада шкôльна краєва именувала учит. Юл. Ріхтера въ Сердици сталымъ учителемъ въ Маличковицяхъ; Андрѣя Ольшанского въ Кривци сталымъ учителемъ въ Посадѣ сянôцкôй; учительку Павлину Малицку сталою учителькою въ Фредрополи.

— **Вôдзначенє.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ возьному самбôрского суду окружного Андрѣєви Садловскому срѣбный хрестъ заслуги.

— **Рускій театръ народный** давши въ Гусятинѣ въ сали Рады повѣтовои 14 представленъ зъ добрымъ поводженємъ переѣхавъ до Чорткова, де вже сегодня т. є. въ середу 12 с. м. дасть перше представленє.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена рады повѣтовои зъ ґрупы громадъ сельскихъ въ Товмачи розписаный на день 17 н. ст. вересня.

— **Бута жидôвска.** Товариство вѣденьске противъ антисемітизму, котре въ жидахъ видить лишь все добре а хибъ ихъ не хоче добачити, було бы оногды могло добре переконати ся, яка то бута єсть у нашихъ жидôвъ. Въ однôмъ зъ шинкôвъ при ул. Жовкôвскôй напавъ бувъ жидъ Ицикъ Конъ зъ кôлькома другими жидками на зарôбника Длуґоша та ставъ єго бити. На крикъ Длуґоша збѣгли ся заразъ сотки жидôвъ та заступили цѣлу улицю а коли поліціянъ хотѣвъ єго выратувати зъ рукъ катôвъ, жиды не то що поліціяна не допустили, але ще и на него накинулись. Поліціянови прийшовъ въ помôчь другій поліціянъ а товпа жидôвъ кинулась тогди и на поліціянôвъ та стала ихъ бити палицями и кидати на нихъ камѣнємъ. Наконець надбѣгла поліціянамъ на помôчь сильна патроля войскова, але товпа жидôвска ще и патроли ставила опôръ такъ, що та ажь баґнетами мусѣла робити собѣ дорогу до шинку а жиды потайкомъ зъ заду били патроль палицями. Наконець зъ великимъ трудомъ удалось патроли и поліціянтамъ освободити Длуґоша зъ рукъ єго ката, котрого середъ величезного збѣговиска жидôвъ вôдведено на поліцію, де єго по списаню протоколу арештовано. Жиды ще по дорозѣ вôдгрожувались войску и поліціянамъ.

— **Городокъ** находивъ ся въ ночи зъ дня 5 на 6 с. м. въ великôй небезпечности. Той ночи пукла була на ул. Пасѣка лямпа въ мѣскôй лѣхтарни и нафта розлилась по стовпѣ, штахетахъ и стѣнахъ поблизькихъ будынкôвъ та стала горѣти. На щастє надойшовъ пôдъ ту пору фельдфебель 89 полку пѣхоты п. Іосифъ Шумиловичь и ставъ гасити огонь накинувши на горѣючй предметы свôй плащь. На єго крикъ пробудились люде та позбѣгались и зъ немалымъ трудомъ пригасили огонь до решты.

— **Самоубійства.** Оногды въ ночи вôдобравъ собѣ житє въ мѣскôмъ городѣ Альфредъ Маріянъ Равхъ, бувшій урядникъ зелѣзничій, напившись кислоты карболевои. Равхъ мавъ 38 лѣтъ, бувъ жонатый и мавъ 3 дѣтей. Причиною самоубійства була нужда. — Въ Яссахъ вôдобравъ собѣ житє тамошный консуль австрійскій Емиль Пѣчка. Причиною самоубійства була мелянхолія.

Всячина.

— **У страха великй очи** — каже приповѣдка. Такъ то було и у мешканцѣвъ одного дому въ мѣстѣ Тільзитѣ въ Прусахъ. Тамъ стоявъ въ однôй комнатѣ фортепянъ, на котрôмъ вже вôдъ давна нѣхто не гравъ. Ажь ось вôдъ кôлькохъ недѣль почавъ фортепянъ самъ зъ себе грати и то такъ, що звычайно вечеромъ або въ ночи вôдзывавъ ся лишь оденъ клявішь. Въ цѣлôмъ домѣ наставъ великій переполохъ и нѣхто не важивъ ся вже вечеромъ зайти до тои комнаты, боячись, щобы тамъ зъ фортепяна не выскочивъ „куцый.“ Алежь бо недавно тому сталось ще бôльше чудо. Коли вечеромъ въ сусѣднôй комнатѣ сидѣло цѣле товариство, вôдозвались въ другôй комнатѣ наразъ всѣ клявішй фортепіяну оденъ по другôмъ. Оденъ молодый мужчина набравъ тогды вôдваги, взявъ набитый револьверъ и свѣчку и пôйшовъ заразъ подивитись, хто то тамъ грає. Вôнъ пôдôйшовъ осторожно до фортепяну и пôднѣсъ вѣко, а зъ фортепяну замѣсть „куцого“ выскочила — здоровенна мышь. Она то бѣгаючи по клявішахъ грала на фортепянѣ. Такъ то щезають завсѣгды всѣлякй страхи, скоро лишь схочемо о нихъ переконати ся.

Вѣсти епархіяльни.

Еп. Перемыска.

Сотрудництво въ Сяноцѣ одержавъ о. Николай Котецкій.

Канон. институцію на парохію Радошиццѣ дек. яслиского, одержавъ о. Дим. Габла.

Вôзваный до институціи на Раву руску, дек. потелицкого, о. Евг. Горницкій.

Позволенє робити *испытъ конкурсовый* въ деканальнôй канцеляріи, одержавъ о. Иванъ Петрикъ, парохъ въ Стоянцяхъ, дек. судововишеньского.

Вôдпустку для поратованя здоровля одержали оо.: Теоф. Турчмановичь на 6 тыжднѣвъ, Ор. Солтикевичь на 4 тыжднѣ, Ив. Париловичь на 5 тыжднѣвъ, Григ. Чайковскій на 4 тыжднѣ, Влад. Лѣсковацкій на 6 тыжднѣвъ, Сим. Русинякъ на 4 тыжднѣ, Ив. Борсукъ на 4 тыжднѣ, Іосифъ Гладишовскій на 6 тыжднѣвъ, Андр. Савицкій на 5 тыжднѣвъ, Мих. Кручковскій на 4 тыжднѣ, Ив. Мельникъ на 4 тыжднѣ.

Увôльненє вôдъ канон. звязи зъ епархіи до аеп. львôвскои, одержавъ укôнченый богословъ Ем. Мальчиньскій.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

11 серпня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·40 10·30	9·— 10·—	9·— 10·15	9·50 10·50
Жито	7·25—8·—	7·——7·75	6·75—7·80	7·50—8·25
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 11 серпня. Король Александеръ приѣхавъ вчера вечеромъ о 10 год. Фельдмаршалъ Неметі и сербскій посолъ Сімічь ѣздили єму на стрѣчу ажь до границѣ. Позаякъ король приѣхавъ инкоґніто, то на дворци явились на єго повитанє намѣстникъ, директоръ поліціи, комендантъ корпуса, персоналъ сербского посольства и австр. пос. въ Бѣлградѣ Темель. Передъ дворцемъ зôбралась була невеличка громада людей, котра повитала короля окликами: Живіо! и Hoch!

Константинополь 11 серпня. Турецкй розбôйники напали дня 7 с. м. на французского горожанина Реймонда и єго слугу и побивши ихъ зловили та взяли въ неволю. Пôзнѣйше слугу пустили и велѣли єму принести окупъ за свого пана въ сумѣ 115.000 франкôвъ. Французскій посолъ поробивъ вже вôдповѣднй кроки у Порты, щобы Реймонда увôльнити.

Петербургъ 11 серпня. Правительство заказало вывозити збôже за границю, бо показалась потреба заспокоити бракъ збôжа въ многихъ сторонахъ Россіи.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає **Контора Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.